

Posudek vedoucího bakalářské práce

Název práce: Městský mobiliář, hra hřiště, dítě, veřejný prostor

Studijní program: Ústav designu

Student: Ondřej Kobza

Vedoucí: MgA. Jan Jaroš

V posledních letech se čím dál častěji hovoří o městském veřejném prostoru. Především o jeho vhodnosti využívání. Stejně jako jsme dnes běžně zvyklí, že mnoho účelových staveb ve městech i na venkově mění svůj charakter a funkci, stejná revize probíhá i stran volných a volně přístupných prostranství. Vedle typických malých a velkých náměstí, parků a promenád, jsou to dost často proluky a dočasné brown fieldy, které vzbuzují veřejnou diskusi o jejich krátkodobém využití. Takovým příkladem mohou být dnes často skloňované Karlínské kasárny, nebo prostory které využívá koncept Manifesto. Jedinečnost těchto konceptů je, že vznikají organicky, ale s jistou koncepcí. Jsou proměnlivé a pulzující, jako živé město. Umí dokonale oživit mrtvé prostory. Fungují jako dočasné náplastí na nemocné městské krajině.

Podobnou snahu o koncepční řešení, ale v malém, vnímám u bakalářské práce Ondřeje Kobzy. I když se v jeho práci bavíme o menších formách, odpovídají jeho profesnímu zaměření, které není architektura, ale design. Pokud by se dávala známka za myšlenku – prvotní impulz, dal bych Ondřejovi A. V případě průběhu práce, jistě neschopnosti se koncentrovat na vytyčené cíle a celkově projekt dotáhnout do kvalitního výstupu jak po stránce technické, tak vizuální, by moje hodnocení už nebylo tak jednoznačně kladné. *Intermezzo (při četní posudku nečist): Vždy mě na společnosti fascinovalo, že vedle sebe na jedné straně žijí moudří, inteligentní lidé, kteří by mohli být pro část společnosti vzorem a na druhé lidé, kteří jsou nepoučitelní a tyto vzory zcela bezelstně míjí a nevnímají tu výraznou odlišnost, která by je mohla poučit a obohatit.. Jsem ale věčný optimista a proto věřím, že pochopení a změna je spojení více faktorů a povětšinou potřebuje, čas, kritické myšlení související se sebereflexí, která je ale podmíněna zkušeností a to je syntéza všeho zmíněného.*

Základním konceptem Ondřejovy práce je vytvoření herního prvku, jehož funkce i forma se v průběhu práce měnila až se vykristalizovala v biometrickou třívaznou strukturu. Základem finálního konceptu je trojohá stolička umožňující propojení s dalšími různě vysokými stoličkami shodné konstrukce. V případě barevných variant mi přijde zajímavé a vhodné použití jak na sedáku, tak na konstrukci se spojovacími prvky shodné barvy. Soubor tak působí celistvě. Spojením jednotlivých segmentů je možné vytvořit v daném prostoru půdorysně nepravidelný rastr, který se jen mění svou výškou. Subtilní, ale pevná konstrukce pak dodá struktuře charakter zvětšených mechů či plísni, které jako by invazivně okupovaly vybrané části městského prostoru. Jistá nedefinovatelnost jednoznačného účelu, podporuje jeho univerzalitu. Na „stoličkách“ se dá stejně tak dobře sedět, jako po nich skákat, či je jinak využívat k pohybu. Zatím co je konstrukce ocelová, „sedák“ je opatřen barevným pryžovým recyklátem využívaným na sportovištích. Jeho odolnost a protiskluz jsou dobrou volbou, stejně jako práškový lak na kovové konstrukci.

V zásadě byly vytyčené cíle splněny. Koncept by mohl v reálném prostředí za splnění podmínek umístění na rovných zpevněných plochách a případnému dodatečnému kotvení bezpečně fungovat. Princip Rozebírání na jednotlivé segmenty, stejně jako skladování jsou funkční. Zda jsou ale dostatečně odolné vůči vandalům a nerozebíratelné by se ukázalo až v samotném provozu, kdy by se v případě zajištění musely hledat jiné možnosti.

Na rozdíl od oponenta mohu hodnotit nejen finální podobu práce (tedy to co je patrné z písemné části a co uvidíme při obhajobách), ale i její průběh a samostatnost. Rešerše probíhala zdoluhavě. Materiálová, účelová i formální koncepce byla v průběhu několikrát měněna s ohledem na absenci kritického myšlení, či spíše uvědomění si do důsledků komplexní problematiky projektu. Nekonzistentní přístup k práci, jistá nesystematičnost v procesu vývoje a do velké míry absence technického myšlení vytvářela limity pro

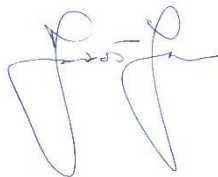
samostatné zpracování. Výtky vedoucích k řešení a bezpečnosti nebyly často brány v potaz, čímž se proces velmi zpomaloval prodlužoval na úkor dalších kapitol. Finální projekt pak stál na mrtvém bodě, kdy jsme po studentovi chtěli, aby vytvořil funkční propojení mezi jednotlivými elementy.

Uvědomuji, že každý nemá ideální podmínky pro studium a že je dnes zcela běžné, že studenti mají jednu i více prací, aby si mohli dovolit studium, ale především pobyt - život v hlavním městě. Právě tomuto faktoru dávám při vysvětlení váhu, proč jsou Ondřejovy výsledky dlouhodobě slabé. Budu pevně doufat, že až se bude moci koncentrovat na méně úkolů, budou výstupy lepší a uspokojivější nejen pro ostatní, ale především pro něj samotného.

Bakalářskou práci hodnotím stupněm C.

MgA. Jan Jaroš

Vedoucí práce

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Jaroš', written in a cursive style.